10 pagini 3 Lei

ANUL III (112) Sibiu, 14 Februarie 1937. No. 7.

— Foaie săptămânală, întocmită de preotul IOSIF TRIFA. —

Abonamentul: pe un an 150 Lei. | Redacția și Administrația: Sibiu, Aleea Filosofilor Nr. 18. | Un număr 3 Lei.

Și pentru asta voi fi pedepsit!...

E timpul balurilor și petrecerilor. Ziarele sunt pline cu vești despre baluri și petreceri cu „dans până la zori"

Dar între știrile aceste sunt și unele cari ne fulgeră inima de durere. Iată câteva astfel de știri:

Balul Bisericii ortodoxe din Zalău.

Zălău. — In ziua de 6 Februarie 1937, în sala teatrului «Carol» va avea loc balul anual al bisericei ortodoxe. Venitul curat este destinat pentru înfrumusețarea bisericei. Având în vedere scopul frumos, credem că vor lua parte toți bunii români din oraș și împrejurimi.

Ziarul «Curentul» din 4 Febr. 1937.

Balul din Praid.

In comuna secuizată Praid, harnicul și devotatul preot Emil Sămărghițeanu se străduește să-și termine construcția bisericii. In acest scop, și ajutat de localnici în frunte cu d-na Ghilezan, a aranjat un bine reușit bal, sub patronajul d-lui prefect M. Constantinescu și a d-lui preot senator T. Muică.

(Ziarul «Curentul din 6 Febr. 1937).

Din Vulcan.

Biserica ort. română din localitate a aranjat în seara de 26 Decembrie *o serată de dans*, la care a participat un public numeros.

(Ziarul «Avântul» Petroșani, 6 Ianuarie 1937).

Balul dela Mediaș.

Vin apoi nesfârșitele baluri aranjate de Reuniunile femeilor ortodoxe, tot pentru biserici. Astfel cetim în ziare despre balul dela Mediaș, de «sub președenția d-nei protopop Crăciun». A cântat corul Catedralei, păr. A. Nanu, profesor la școala normală din Sibiu, a ținut o conferință despre «Religia ca punct de civilizație al popoarelor«. «*A urmat apoi dans și s'a petrecut până în ziuă*».

(Ziarul «Dimineața» din 8 Februarie).

Pe toți cei ce suntem mădulare vii *ale bisericii (Coloseni 1. 24), nu poate decât să ne doară până la strigăt de durere, astfel de știri. Căci biserica lui Hristos nu poate fi aranjatoare de baluri, jocuri și petreceri. Nicăeri nu cetim că bisericile ap. Pavel din Ierusalim, Corint, Efes, Tesalonic etc. ar fi aranjat baluri și s'ar fi ocupat cu astfel de lucruri.*

Și nici că s'ar fi clădit sau înfrumusețat aceste biserici cu ajutorul balurilor și petrecerilor. „Venitul curat" al petrecerilor, de care vorbește lumea, este venitul cel necurat al Necuratului și Casa lui Dumnezeu nu poate fi ajutată cu astfel de „venituri".

Toată Biblia, toată învățătura Bisericii, toți sf. Părinți și toate Pravilele ne arată jocurile ca pe un idol. „Să nu fiți închinători la idoli, ca unii din ei, după cum e scris: poporul a șezut să mănânce și să bea și s'a sculat să joace". (1 Corinteni 10, 7). „Toate jocurile le-a făcut dracul" — zice Pravila dela Govora la pag, 97.

Balul este Baalul (idolul) din vremea lui Ilie și din toate vremile (poate și de aceia i-a rămas numele „bal").

Iar dacă acest bal-Baal s'a strecurat și a ajuns până la ușa bisericii, apoi asta s'a făcut din cauza oamenilor, din cauza compromisului făcut între Evanghelie și păcat între lumină și întunerec. Iar datoria tuturor mădulărilor vii ale bisericii este să luptăm pentru a elimina din „corpul" nostru această „boală", acest rău. In această direcție am luptat și noi cu Oastea Domnului.

Intr'un violent articol publicat pe o pagină întreagă din fruntea ziarului „Telegraful Român", organul oficios al Mitropoliei din Sibiu, printre un potop de acuze mi se aduce și următoarea:

„Un alt motiv pe care expreotul Trifa îl aduce pentru refuzul de-a intra în Biserică este că i s'a spus că să se scrie la foile „Oastei" și o pagină pentru tinerii din societatea „Sf. Gheorghe". A refuzat pe motiv că tinerii cultivă unele din obiceiurile românești curate (era vorba de jocuri și petreceri N. R). Jocurile frumoase și nevinovate românești sunt un păcat?... Dar Dumnezeu nu-și trimite Duhul Său cel sfânt ca să nimicească rânduelile firii, pe cari el le-a creat sau cari sunt produse de puterea ce-a dat-o El neamurilor, ci ca să le curețe de ceeace-i păcătos, să ne facă a le săvârși cu inimă curată". („Telegraful Român" din 7 Februarie 1937).

Prin urmare, lucrurile sunt lămurite. Mi s'a cerut să mă împac cu jocul și am refuzat. Iar refuzând jocul și Statutele, din asta mi s'a făcut acuza că m'am declarat „contra divinității bisericii" și nu mă pot împăca cu spiritul ortodox și „cu biserica".

Am refuzat jocul pentrucă eu nu-mi pot închipui că ar putea exista și jocuri nevinovate. Și nu pot crede că Duhul sfânt a sădit jocul în firea popoarelor. S'ar putea oare spune că jocul e „răsadul" Duhului Sfânt?

S'ar putea oare spune că jocul poate fi sfințit și curățit? Și s'ar putea spune că se poate juca cu inimă curată? Se mai poate oare păstra o inimă curată când răsună taraful lăutarilor, curge băutura, se strâng mâinile și se aprind patimile? Apoi dacă se poate și una ca asta, atunci avem o fericire nouă, fericirea a zecea: „fericiți sunt cei ce joacă cu inimă curată". Numai cât acești „fericiți" nu-l vor vedea niciodată pe Dumnezeu.

Da! am refuzat jocul și intrarea lui în Oastea Domnului pentru că acest compromis este o Evanghelie nouă, este o „altă Evanghelie", iar eu le-am vestit fraților Evanghelia lui Isus cel restignit.

(continuare în pag. 4).

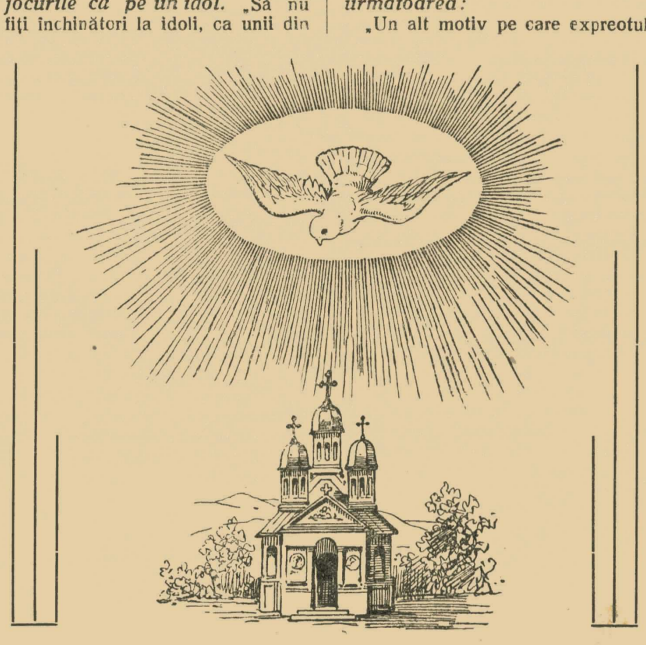

Rapoarte de pe frontul Oastei Domnului.

Din Horodnicul de sus—Bucovina.

Oastea de aici este la datorie. Adunările se ţin regulat Dumineca, în sărbători şi Sâmbăta seara. Preşedintele nostru este Biblia. Din ea ne hrănim, după ea ne-silim să trăim.

Fr. George Gloguş.

Din Cetate—Dolj

raportează fr. Const. I. Dărac. Fraţii şi-au făcut acum de curând un steag. Părintele de acolo e un bun sprijinitor al Oastei. Fraţii sunt la datorie.

S'au mai înrolat în rândurile Oastei: Din Cojocariu—Prahova 10 luptători.

Raport din Brăila.

Preacucernice Părinte! Aici la Brăila lucrul Domnului înaintează. Deşi n'avem nici un preot în fruntea noastră, totuşi facem dese adunări în diferite centre ale oraşului. Suflete dornice de mântuire, aleargă să asculte cuv. Domnului. Am mai fost cercetaţi şi de fraţi din alte părţi, cu cari mult ne-am bucurat în Domnul.

Slăvit să fie Domnul.

Fr. Anghel Stoicescu.

De pe frontul Târnavelor

Bucurii, lacrimi biruinţe

Iubitul nostru Părinte, în ziua de 25 Dec. am plecat şi noi să cercetăm pe fraţii de pe Târnave, în ziua de 26 Ianuarie ne găsim cu fraţii.

La Bahnea

Aici iarăşi bucurii şi iarăşi o noapte petrecută în Domnul când creştinii cei de nume colindau prin case cu sticlele în mâini, ameţiţi de băutură.

In 26 Ianuarie pornim cu toţii către fr. gr. catolici

La Cerghid

După masă, după cum a anunţat păr. gr. cat. la biserică, adunarea s'a început la şcoală cu mari bucurii. Dar părintele Apostol (ortodox) s'a tulburat rău (urăşte Oastea) Fraţii lau invitat şi pe dânsul şi a venit însoţit de primarul cu un ciomag să ne dea afară. Dar ascultând cuvântările fraţilor şi declamarea surioarei Maria Corbureanu din Bahnea care a stors lacrimi, sau domolit.

Dela Cerghid am pornit la Suplac petrecând noaptea acolo, iar a doua zi ne-am întrunit

în com. Laslău

unde păr. Moldovan a stat între noi. La despărţire fraţii şi surorile au plâns de parcă ar fi fost 2 morţi în casă.

In ziua de Boboteză ne găsim

La Dârlos

fraţii din 12 comune Ne-am petrecut în Domnul până la orele 12 noaptea în cântări şi rugăciuni. A doua zi trecem

La Curciu

unde am ţinut adunarea în casa fr. Ion. De aici ne-am despărţit cu toţii plângând.

Astfel ne petrecem noi cu bucurie în aceste timpuri atât de grele pentru credinţă.

Toma Ilie, ostaş al lui Isus Biruitorul-Leslău

La Tâmna-Mehedinţi

avem un un frute student care se află bolnav şi în neputinţă de a merge pe la adunări. Fraţii din jur sunt rugaţi să-l cerceteze pentru a-l mângâla şi ajuta. Fr. se numeşte: Florin Mateiaş, student comuna Tâmna-jud. Mehedinţi.

La Plăviceni—Romanaţi

Preacucernice Părinte! Mari bucurii am avut cu ocazia adunării din 24 Ianuarie.

Deşi timpul n'a fost prielnic au participat fraţi din câteva judeţe. După sf. Liturghie am luat masa, apoi au început adunări în localul şcoalei care s'a dovedit neîncăpător. A luat parte şi păr din loc. Au luat cuvântul fr.: Mantea, Marin Guiciu, Ioan Ciobanu, Andrei Ciobanu, Dumitru Bălan şi păr. din loc. Am încheiat la ora 7 seara. Ne-am strâns apoi din nou şi am continuat adunarea până la ora 12 noaptea.

Ca rod al adunarii, sunt următoarele suflete cari s'au hotărât să urmeze Domnului: Dumitru Velicu, Ion I. Nicu, Zaharia Chirea, Stefan St Piopreanu, Floarea M. Velicu cu copii, Lucia Opre şi Gheorghe. Slăvit să fie Domnul.

Fraţii Marin Cojocaru şi Nuţă M. Velicu.

Se roagă a fi cercetaţi.

Având nevoie de întărire în cele duhovniceşti, rugăm pe fraţii, T. Grădinaru, Paraschiv Sârghie, Const. Iftime cum şi pe alţi fraţi a ne cerceta.

Fr. Stefan M. Totu
Gherghiasa—R. Sărat.

Un răspuns pentru fr. I. Gr. Oprişan

Referitor la conflictul dela Oastea Domnului, ne-am spus cuvântul pe larg şi lămurit în numărul 5 Ca răspuns la cele ce scrie «Lumina Satelor» vom declara doar încăodată că n'am făcut nici o «declaraţie» de «rupere cu biserica» şi «divinitatea» ei, cum se spune. Eu mi-am spus părerea numai privitor la statutele Oastei; un lucru criticabil, asupra cărui şi-au spus cuvântul de critică şi alţi preoţi (prin diferite ziare şi reviste).

In acest înţeles vom trimite o întâmpinare şi sf. Sinod, pentrucă nu înţeleg să fiu judecat după o afirmaţie pe care n'am făcut-o.

Referitor la cele spuse de fr. I. Gr. Oprişan, voiu spune pe scurt, numai atât:

Fr. I. Gr. Oprişan, mi-a fost prietenul căruia i-am încredinţat tot aurul inimii şi încrederii mele. L'am iubit şi m'am încrezut în el ca în nimeni altul din această lume. Toate frământările mele, tot sbuciumul meu în legătură cu creaţia Oastei, i le-am împărtăşit lui. De pe patul de moarte dela Davos, şi dela Geoagiu, lui i-am trimes ultimele mele scrisori testamentare.

Din corespondenţa anilor din urmă, singur fr. Oprişan, ştia despre sbuciumul şi frământările mele, de a putea asigura voluntariatul Oastei şi ferirea ei, de o oficializare rău înţeleasă care să-i ia Duhul şi viaţa. Prin toată legătura mea cu fr. Oprişan, trece ca un fir roş, această frământare.

Iar acum, desigur că mă doare, îmi vine să strig de durere, văzând cum fr. Oprişan, araunca aceste mărgăritare în noroiu.

Văd cum îşi bate joc de dragostea şi încrederea ce i-am păstrat-o, rupând tendenţios, crâmpeie din legăturile noastre, cu scopul de a mă dicredita. Cel ce mânca din pâinea dragostei mele, îşi ridică şi el acum călcâiul impotriva mea. Precum se vede, mi-a fost dat să trăesc şi durerea aceasta.

De altcum, toată purtarea fr. Oprişan, de când a începuf conflictul, este plină de şovăeli şi îndoieli. Când a isbucnit mai întâi conflictul, fr. Oprişan s'a retras în o lungă tăcere, încât toate fronturile se întrebau mirate, unde este «ofiţerul» Oprişan? După câteva luni, la o întâlnire din Bucureşti, rugându-ne în camera hotelului «Bulevard» (era de faţă şi sora Goran), fr. Oprişan a isbucnit în plâns, mărturisindu-şi părerea de rău, că n'a fost şi el dela început cu fraţii cari nu s'au intimidat. Ne-am sărutat şi mi-a strecurat în mână primul articol cu care revenia pe frontul şi foaia «Isus Biruitorul».

După caterisirea a doua de la Sibiu (a Consistoriului Mitropolitan), fr Oprişan a stăruit, pentru recurs la Bucureşti, unde va interveni şi el să fiu judecat după dreptate. Văzând că înaintarea caterisirii la Bucureşti, întârzie, fr. I. Gr. Oprişan îmi scria: «*Diavolul voeşte ca Oastea să fie o lucrare «regională». Un Ierarh să se înpăneze cu ea, pandând-o ca pe o floare la butonieră. Deaceea a şi evitat să o lămurească vreodată în Sinod. Dar Domnul a voit ca însăşi Ierarhii, în for de judecată, să fi audă mărturisirea. Ei vor trebui să te judece. Pentru a avea prilejul unic, să le arăţi «însărcinarea». Vor trebui sguduite sandramalele. Ostaşii vor trebui să dea, un examen de solidaritate supremă. Dar precum vezi, Mitropolitul cel puţin pentru moment, evită aşa ceva. El crede, că* **vei muri** *de amărăciune sub pedeapsa lui. Şi numele îţi va rămânea «pătat», deaceea trebue bravat acest tact diavolesc.*

După caterisirea, de la Sf. Sinod, fr. Oprişan, cuprins de o mare frică, m'a sfătuit şi mi-a scris, că nu mai e nimic de făcut, decât să intru în tăcere, spunându-mi că el nu mă mai poate urma decât în tăcere. Iar prin o scrisoare a păr, Paschia, mi-a dat să înţeleg că-i teme serviciul. Şi astfel fr. Oprişan, m'a lăsat iar singur în drum, şi a intrat iarăşi în tăcere.

Intre timp, eu am căzut greu bolnav la Braşov. Aici vine apoi un lucru urât, o săgeată pe care biata-mi inimioară o simte şi azi. Dupăce aflase prin foae că sunt greu bolnav, fr. Oprişan, fără să fi avut nimic de rău laoltă, a ieşit cu atitudine contra mea la «Lumina Satelor». Celui ce-i dăruisem tot aurul dragostei şi increderii mele, m'a lovit, tocmai când mă chinuiau dureri de moarte şi nu mă puteam apăra. Se pliuise ceeace scria Iob: «Cel ce sufere are drept la mila prietenului... fraţii mei s'au arătat înşelători ca un pârâu, un sloiu le turbură cursul, vine arşiţa şi se usucă. (Iob 6, 14-17) şi după toate astea, fr. Oprişan e indignat, că l-am refuzat să mă «sărute» de nou cu o nouă scrisoare de «dragoste». (I s'a refuzat o scrisoare). Dar şi Mântuitorul a socotit că e destul o «sărutare.»

Eu nu înţeleg nici azi, ce rost, a avut ieşirea din urmă a fr. Oprişan când eu eram pe cale de înţelegere cu Mitropolia. Probabil credea că fronturile se vor cutremura şi toţi fraţii mă vor păsăsi, trecând cu el de partea cealaltă. Dar bunul Dumnezeu aşa a lucrat, că în loc de năvala adeziunilor, fr. Oprişan s'a pomenit cu o năvală de scrisori de pe la fronturi. Scrisori nu prea plăcute, cari l-au indignat grozav. Deatunci, fratele Oprişan s'a pierdut orice campăt evanghelic (fratelui N. Urdea dela Cluj, i-a scris, apostrofându-l pur şi simplu, că e un «mucos»). In scrisul lui s'a strecurat ură, iar ura şi mânia e totdeauna un rău sfătuitor.

Dupăce s'au anunţat şi s'a publicat statutele, fr. Oprişan, în loc să-şi spună cuvântul în faţa primejdiei, s'apucă şi răscoleşte din nou trecutul conflictului dela Oaste, scoţând din el, fragmente şi lucruri personale, expuse tendenţios cu scopul de a mă ponegri. Să ne mai ocupăm cu aceste lucruri trecute, e de prisos. Ele sunt cunoscute din «Istoria unei jertfe» şi din foaie. Noi vom completa «Istoria unei jertfe» (în o carte mare) şi atunci se va vedea clar şi documentat, tot drumul adevărului şi drumul crucii Atunci se va vedea şi locul ce l-a avut fr. Oprişan în istoria Oastei.

Acum ţinem să spunem numai atât: fr. Oprişan falsifică tendenţios lucrurile. Spre pildă, după o trecere de peste 2 ani dela isbucnirea conflictului, fr. Oprişan abia acum se trezeşte să spună că eu aş fi fost de vină, în audienţa din cere a plecat conflictul. Oi, îndată după acea audienţă, fr. Oprişan, a declarat textual:

Părinte Iosife, orice punte de înţelegere este ruptă... tot mai credeam că se mai poate face ceva (în audienţa de după amiazi), dar văd că totul e în «zadar»... Şi era fr. Oprişan, peste măsură de indignat şi amărât, din cauza atitudinii nervoase a I. P. S. Sale.

Prin urmare fr. Oprişan, ridică azi, mărturie mincinoasă împotriva fratelui său. De astfel de urâte apucături, numai oamenii lumeşti se folosesc. Numai unii avocaţi (şi fr. Oprişan e avocat de meserie) spun — pentru bani — că e alb, ceeace toată lumea ştie că-i negru.

Aşişderea şi cu planul mutării mele la Bucureşti. Fr. Oprişan ştie din ce sbucium a eşit acest plan şi ştie că el însuşi a stăruit pentru el, (vom proba şi cu scrisori) si totuşi expune lucrurile cu fragmente tendenţioase.

In timpul din urmă, fr. Oprişan face la Oaste pe marele ortodox şi apărător al Bisericii încercând să mă prigonească ca pe unul ce nu sunt destul de ortodox.

Referitor la ortodxia fr. Oprişan, reproducem şi noi câteva rânduri din o scrisoare care mi-a trimes-o la Geoagiu:

> „Şi dacă lucrarea ce-ai pornit-o din prourul unui an nou, printr'o rugăciune, este dela El, atunci dracii toţi — chiar cei din interiorul Bisericii — nu o vor putea sfărâma! Şi Doamne, mulţi draci mai sunt sub straşina Bisericii! Ci-că umblă vorba, că nicăeri nu se odihneşte mai liniştit dracul, decât pe crucea din turnul bisericii" (din scrisoarea de la 27 Iulie 1931). Frumoasă ortodoxie!

Iar privitor la organizaţia şi conducerea Oastei, reproducem tot din scrisoarea de mai sus, următoarele rânduri:

> „In scrisoarea mea să nu vezi o îngrijorare că n'am descoperit încă urmaşul celui ce a iniţiat Oastea Domnului. Poate nu e nevoe de un conducător. Biserica a decăzut decând şi-a ales conducător văzut (Papă, sau Patriarh). Poate voia Domnului este să fie tot El şi conducătorul văzut. O Ierarhie o înţeleg: pentru disciplină. Divinitatea nu o imprimă un om, ci Duhul lui Dumnezeu. Şi dacă Duhul Lui este peste lucrarea la care ai mucenicit. . ce ne mai trebue? (citat din aceeaş scrisoare).

Noi ne întrebăm, cum se împacă aceste credinţe ale fr. Oprişan, deacum 6 ani, cu statutele de azi ale Oastei? Şi cum se împacă şi tot ceeace a scris despre voluntariatul Oastei cu ceeace a sosit azi la Oaste?

Asta se chiamă nestatornicie. Vom aminti despre aceasta şi o dovadă mai nouă. Când după alegerea episcopilor dela Cluj şi Oradea, m'am dus la Bucureşti, fr. Oprişan, tâlcuia această alegere în legătură cu locul de la Apocalips 2, 6,15 Din faptul că Mitropolitul Ardealului împreună cu episcopul Clujului şi al Orăzii, poartă lustrei numele de Nicolae, se scosese vorba de la Apocalips că Dumnezeu urăşte faptele şi învăţătura Nicolaiţilor şi pe cei ce ţin a ele (Apocalips 2, 6 şi 2, 15).

Iar azi, tot aceiaş Oprişan, face pe înfocatul apărător al Ierarhiei şi Bisericii.

(sfârşitul va urma)

Iar tu te luptă şi sufere, ca un bun ostaş al lui Hristos (2 Timotei 2, 3). Fii credincios până la moarte, şi îţi voi da cununa Vieţii.(Apocalips 2, 10).

Nimenea, ostaş fiind, nu se încurcă cu treburile vieţii, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste (2 Timotei 2, 4).

Părintele Marin „suflă cu îngrijorare" împotriva Oastei...

Viforul prigoanelor s'a pornit de mult împotriva Oastei Domnului... Suntem obişnuiţi cu atacul. De cele mai multe ori nu ne-am războit cu prigonitorii. I'am lăsat în plata Domnului.

Astăzi însă învinuirile ce se aduc Oastei au întrecut orice margini... *Din şirul celor cari sunt hirotoniţi şi puşi să moară pentru Domnul nostru Isus Hristos, iar nu numai să predice frumos despre El*, s'a ridicat furtunos preotul Dr. Marin Ionescu dela Biserica Cuibul cu barză din Bucureşti, unde mişună, şi se desfată, ca într'o adevărată Sodomă, atâţia idolatrii, fără vre-o oprelişte din partea cuiva...

Păr. doctor Marin cere grabnic «intervenţia» Statului împotriva Oastei, sub motivul că ostaşii îşi pierd vremea rugându-se, şi că astfel de «ocupaţie» este străină de spiritul religios şi naţional al neamului nostru»... Aceste »constatări îngrijorătoare», păr. doctor Marin le-a scris în «Glasul Monahilor» din 10 Ian. 1937.

Ciudat! Să te oprească cineva dela rugăciune! Să îndemni Statul să se năpustească — cu tot dinadinsul — cu poliţia asupra oamenilor cari zăbovesc în rugăciune către Dumnezeu! *Ciudată ambiţie şi judecată tocmai la un preot al lui Hristos!* Oare nu cumva păr. Marin s'a molipsit de bolşevism?

Auzi! Tu, preot ortodox, să chemi puterea Statului împotriva ortodocşilor cari se roagă lui Dumnezeu şi cari nu se îndepărtează de Sf. Biserică! Mare comedie şi cu neastâmpărul părintelui Marin! El care este pus să *«lupte până la sânge»* pentru Hristos la altarul căruia li slujeşte, el care este pus să stea cât mai mult la rugăciune cu credincioşii săi în biserica în care liturghiseşte, el care are datoria sacerdotală să meargă până la moarte pe urmele Mântuitorului şi al sfinţilor, cari nu încetau a se ruga în fiecare zi în Biserică (Faptele Apost. 2. 46), el, sfinţia sa părintele doctor în teologie Marin Ionescu, slujitor la acelaş sfânt Altar ca şi mine, a ajuns până acolo încât să ceară cu toată stăruinţa măsuri grozave împotriva fiilor Bisericii lui Hristos cari mărturisesc în chip vădit şi pilduitor că pentru ei *«a trăi este Hristos, iar a muri dobândă»*...

Vai părinte Marine, de ce dai apă la moara comuniştilor şi tuturor necredincioşilor cari umblă să distrugă Biserica lui Hristos? *Oare astăzi nu se simte mai mare nevoie ca oricând, de a ne strânge laolaltă sub steagul Crucii? Oare nu auzi vuetul năprasnic al antihristului? Oare nu bagi de seamă cum în coapsele Bisericii se isbesc valurile lumii idolatre, valurile antihristului? Şi când împotriva acestor valuri se ridică bărbăteşte unii dintre fii Bisericii noastre, atâţia ostaşi luptători, plini de nădejde în viaţa de veci, atâţia fii smeriţi ai Neamului românesc, atâţia luptători neînfricaţi — cu cuvântul şi cu fapta — frăţia ta te duci grabnic şi plin de spaimă la dregătoriile cele mai înalte ca să ceri osândă pentru aceşti luptători? De ce sufli cu groază» împotriva mucenicilor Domnului Isus? De ce pe lângă legheoanele de Saul te-ai alăturat şi frăţia ta?*

Împotriva noastră limbuţesc *cei ce beau vin*, cei cari cred că *«Dumnezeul lor este pântecele»*, cei cari nu mai nădăjduesc în viaţa de dincolo, cei cari cred că pe pământ este Raiul şi Iadul. Dar frăţia ta — *care serveşti la altarul lui Hristos — stăpânul viilor şi al morţilor* — cum de te-ai pierdut printre legheoanelor prigonitoare? *Crezi că ostaşii Domnului se înfricoşază de vre-o măsură lumească? De crezi astfel, te înşeli amarnic! cine oare ne va despărţi de dragostea lui Hristos? Nici o putere lumească, nici foamea nici sujerinţele, nici prigoanele, nici moartea nu ne vor despărţi.*

Credinţa Sf. Ap. Pavel în această privinţă este şi a ostaşilor. Vom muri pentru Hristos pe baricade. Suntem mărturisitori ai sufletului, iar nu robi ai trupului, ai patimilor ai vremeiniciei... (va urma)

Pr. N. Munteanu-Muntmarg

Dela fr. din Maramureş.

Au căzut în genunchi hotărâţi a-şi lua crucea.

Iubite Părinte! Deşi sunt 8 ani de când Domnul ne a ajutat să ne înrolăm în Ostea Lui, n'am raportat încă nimic până acum. Bucurii am avut în noaptea de Anul Nou, împreună cu fraţii din judeţ. Am petrecut în rugăciuni, cântări şi vorbiri duhovniceşti până târziu în noapte. A doua zi ne am strâns la fratele Vasile Manta. S'a citit cartea: «Ia ţi crucea ta». La sfârşitul citirii mai multe suflete au căzut în genunchi cu hotărârea de a şi lua şi ei crucea şi a o purta până la sfârşitul vieţii. Iată numele lor: Sidan Maria, Dolea Maria, Potcăuş Vasile, Ileş Vasile, Trifoi Tărăşcă, Poenar Maria, Ileş Vasile cu soţia Maria. Marita Ion Poenar, Ungur Ioan, Trifoi Ioana, Costanari Ion cu soţia Ana.

Sluvit să fie Domnul.

Fr. Ioan Neag
Com. Botaza-Maramureş.

Invitare la nuntă.

Fraţii din împrejurimi şi de departe, sunt învitaţi a lua parte în ziua de 14 Februarie, la nunta fr. Costică Popa cant. cu sora Maria Tătaru. Nuni vor fi: păr. N. Munteanu-Muntmarg cu d-na. Veniţi cât mai mulţi, vă aşteptăm cu dragoste.

Fr. Petru Tocilă cântăreţ.

SUS INIMILE, SUS!

Câte patimi, mici şi mari
La fel cu nişte tâlhari,
Pun pe oameni stăpânire
Şi-i lipesc de fericire!

Câte suflete de aur
Sunt muşcate de-un balaur
Care veşnic stă la pândă
Da i-ar Dumnezeu osândă!

Câţi creştini alerg de zor
Spre groaznicul abator,
Spre văpaia cea cumplită
Unde i muncă nesfârşită!

O, câţi dintre noi trăim
Fără să ne mai gândim
Că o să vie odată
Zi de plată şi răsplată!

Sus dar, inimile sus!
Toţi în slujba Lui Isus!
La El să cerem iertare,
Milă, pace şi răbdare.

Domnul ne va cerceta
Ranele ne va lega,
Şi cu mâinele-amândouă
Ne va zice: «Pace vouă»!

I. TUDUSCIUC.

la Lăloaia-Bacău **Chemare** **la Simeria veche.**

Cu ajutorul Domnului, anul acesta 1937, în Lăloaia jud Bacău se va ţine a doua concentrare duhovnicească a Oastei Domnului — după Dofteana şi Cucueţi.

Deaceia poftim cu dragoste frăţească lumea ostaşilor Domnului de prin prejur şi depărtări care pot veni, la serbarea noastră din Duminica Fiului Rătăcit (28 Februarie 1936). Vom avea cinematograf, piesă de teatru şi program bogat.

Fraţii se vor pregăti numai sufleteşte. Pr. Gh. Bogoride şi fr. Bălăuţă.

Fr. Ostaşi ai jud. Hunedoara roagă în numele Domnului Isus pe toţi fr. de legătură a jud. vecine a lua parte la manevra de iarnă în com. Simeria-Veche, în ziua de 21 Febr., iar în seara zilei de 20 Februarie va fi noaptea Domnului la care sunt rugaţi a lua parte în deosebi Fr. Notar Diniş Achim Simion-Arad. Ilie Marini-Săsciori şi toţi fraţii binevoitori la sfătuirea frăţească.

Sibiul e rugat a ne trimite o delegaţie. Slăvit să fie Domnul.

Fr. Mermezan şi Popa.

In 4 ani 4 suflete

acum suntem 91.

Cucernice Părinte,

Timp de 4 ani de zile, doar 4 suflete eram cari luptam pentru Domnul; astăzi, slavă Domnului, El ne-a ridicat numărul la 91. Îi mulţumim că a ascultat rugăciunile şi lacrămile noastre. Facem adunări în fiecare Miercuri şi Sâmbătă seara, Duminica pe zi şi seara, precum şi în zile de sărbători.

Ne bucurăm că în fiecare adunare trece de 100, numărul celor ce se strâng.

In ziua de 31 Ianuarie am avut iarăş o mare bucurie, din ocazia unei serbări. A luat parte aproape tot satul, dimpreună cu părintele, şeful de post şi sergentul instructor. S'a jucat piesa» Fiul cel pierdut». Mulţumim Domnului că ne cercetează cu îndurarea şi mila Lui. Fraţii din Secara-Teleorman.

ANUNŢ

Dela 22 Ianuarie a. c. şi până când Domnul va voi, mă aflu în Sanatorul Militar Lăculeţe, judeţul Dâmboviţa.

Rog pe fraţii ostaşi din aceste părţi, ca, ocazional când sunt în trecere prin această localitate să mă cerceteze la pavilionul No. 5.

Starea mea nefiind gravă aş putea, chiar să iau parte la adunările fraţilor din comunele mai apropiate.

Plut. Maj. Eftimiu Florea
Sanatorul Militar-Lăculeţe.

Evanghelia de Duminică: femeia hananeiancă.

Acum Duminecă avem la rând Evanghelia cu femeia hananeiancă dela Matei 15, 21-28. Noi am tâlcuit această Evanghelie pe larg şi frumos în Calendarul nostru din anul acesta (sub titlul «Cum stai tu faţă de examenul de credinţă dela Matei 15, 21»). Cetiţi în tâlcul de acolo.

Femeia hananeiancă, cu adevărat a prestat un examen strălucit de credinţă. De trei ori o respinsese Domnul rugarea şi tot nu şi a perdut credinţa.

La sfârşitul acestui «examen», Mântuitorul îi zice: «o, femeie, mare este credinţa ta», adecă tu femeie crezuşi că Eu sunt fiul lui Dumnezeu... crezuşi că pot tămădui pe fica ta... adăogaşi la credinţa ta rugăciune, smerenie, umilinţă, stăruinţă... dar Eu nu răspunsei la rugarea ta... intervenişi prin apostoli şi iarăşi te respinsei... căzuşi iarăşi în faţa mea cu credinţă şi rugăciune stăruitoare... Iţi răspunsei de nou şi cu apăs că nu te pot asculta... Iţi dădui să înţelegi că eşti o păgână — un câine — şi eu am pâine numai pentru copiii lui Israil... Iar tu nici atunci nu perduşi credinţa şi încrederea în mine, ci ca un câine alungat, te trăseşi de nou lângă picioarele mele, cerând o fărâmă din darul şi ajutorul Meu... respingerile Mele au fost o încercare a credinţii tale... te-am respins ca să-ţi încerc credinţa şi să fac din tine o pildă de credinţă, de încredere, de

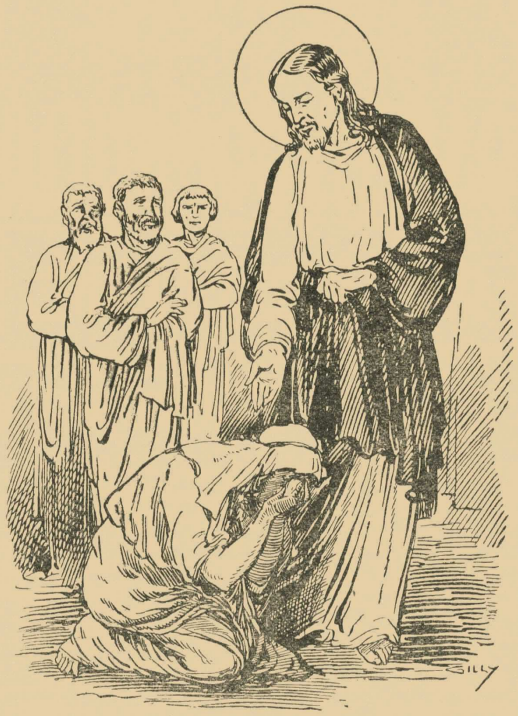

rugăciune stăruitoare, pentru toţi oamenii din toate vremile»...

Aşa trebue să fie şi credinţa noastră: tare, statornică, stăruitoare.

O, ce veste dulce şi scumpă ne aduce şi Evanghelia aceasta! Ea ne spune de nou că Isus a fost trimis pentru «oile cele perdute». El a venit anume pentru tine, dragă suflet perdut, şi pentru mântuirea ta.

Este însă ceva ce ne deosebeşte de femeia din evanghelie. Ea era o femeie păgână şi cerşia ca o păgână, o fărâmă din masa Domnului Isus.

Noi însă suntem fiii Lui pe cari El însuşi ne cheamă la masă zicându-ne: «veniţi căci iată gata sunt toate» (Luca 14,16), veniţi că e gata «ospăţul» pe care l-am făcut pentru voi; «cereţi şi veţi lua» (Ioan 14, 13); «luaţi şi mâncaţi» (Mateiu 26, 26) cât vă trebue.

Insă vai, cei mai mulţi creştini nu «iau» darurile ce li se îmbie. Femeia hananeiancă umbla după Mântuitorul cerşind o fărâmă din darurile Lui — după noi umblă Mântuitorul rugându-ne şi îmbiindu-ne să luăm şi să gustăm din darurile mântuirii ce ni le-a câştigat pe crucea Golgotei. Nu pentru păcate îşi perd oamenii sufletul, ci pentrucă nu vreau să ia mântuirea ce li se îmble.

Isuse, preascumpul meu Mântuitor! Ca şi femeia hananeiancă, viu şi eu la Tine. Mă aduce şi pe mine un năcaz mare. Unica mea «fică»: sufletul meu se chinue cumplit în diavoleştile patimi şi fărădelegi. Multe doftorii am cercat şi nimic n'am folosit. Acum viu la Tine şi cu lacrimi fierbinţi mă rog Ţie: fie-Ţi milă de mine şi mă tămăduieşte. Ştiu că nu sunt vrednic de acest dar... sunt şi eu un câine netrebnic ce merită să fie bătut şi alungat... sunt un vrednic de osândă, de pedeapsă, de peire, de moarte, dar eu mă ţin mereu de Tine şi strig mereu pe Tine: Doamne ajută-mi. Oricât m'ai alunga, eu nu mă depart... oricât mai respinge, eu nu plec, ci strig mereu: Isuse Doamne, fie-ţi milă de mine şi mă mântueşte.

Şi pentru asta voi fi pedepsit

(continuare şi sfârşit din pagina I-a).

Voi fi pedepsit pentru această „neascultare?" Eu cred că biserica nu mă va pedepsi, pentrucă nici jocurile, nici statutele nu fac parte din dogmele ei, pe cari eu niciodată nu le-am vătămat. Trăim vremuri biblice, vremuri apocaliptice. Antihristul hălădue azi prin lume şi dărâmă bisericile. Iar în vremea asta, bisericile şi preoţii nu se pot ocupa cu aranjări de baluri şi petreceri. Nu baluri, ci cruciate sufleteşti contra fărădelegilor antihristice trebue să aranjăm azi noi preoţii şi bisericile. Asta şi pentruca să nu ni se arunce în faţă, locul dela Daniil: Iar când veţi vedea urâciunea pustiirii stând în locurile cele sfinte, să ştiţi că aproape este sfârşitul (Daniil 12, 11).

O astfel de cruciată contra Antihristului fărădelegilor am înţeles să facem şi noi cu Oastea Domnului, pentruca pe urmă să avem biserica cea vie, biserica cea biruitoare (Apocalips 3, 7-13), şi cea „fără pată" (Filipeni Ef. 5, 27).

Iar pentru lupta asta sunt ameninţat acum cu pedeapsă. Sunt ameninţat cu pedeapsă pentru o **metodă** *de luptă şi evanghelizare pe care am făcut-o neieşind cu nimic din învăţăturile Bisericii, ale Bibliei, ale Sf. Părinţi şi Tradiţiei. Dar mai curând, ori mai târziu, bunul Dumnezeu, Biserica neamul şi istoria îmi vor face dreptate.*

O zi de rugăciune pentru părintele Vasile.

Dragul nostru părinte Vasile Ouatu dela Bucureşti se află în o stare foarte gravă. De luni de zile se chinue în dureri mari cu călduri de câte 39 grade. I s'a topit trupşorul, dar credinţa îl ţine în braţele Domnului.

Fraţi iubiţi, cu toţii în rugăciune ferbinte pentru iubitul nostru, care şi-a pus la cumpănă şi viaţa pentru cauza şi lupta Domnului. Acum Duminecă vom ţinea, pe toată ţara, o zi specială de rugăciune pentru el.

Să ne rugăm cu lacrimi scumpului nostru Mântuitor să l aibă în dragostea, îndurarea şi mila Lui; pe el şi pe soţia şi copilaşii lui.

Şi să ne rugăm Domnului, dacă este voia Lui, să ne mai lase pe acest scump şi iubit luptător. Doamne fie-ţi milă de rugăciunea copiilor Tăi!

La o nuntă între fraţii din Avrig.

Ce ne spunea un frate — „Vă spargem noi cuibul ăsta" — „Acum puteţi să-l spargeţi, căci puii au crescut mari şi sboară".

Ce lucruri minunate se petrec pe la fronturile Oastei. Este o adevărată desfătare să eşi pe front şi să culegi fapte şi întâmplări ostăşesti.

Săptămânile trecute am fost la o nuntă în Avrig, (despre care scriem în altă parte).

I-am aflat pe fraţi plini de râvnă şi gata de luptă şi jertfă.

Dela fraţii din Avrig am auzit şi eu o mult grăitoare întâmplare.

«Las că vă spargem noi cuibul ăsta — a fost ameninţat în faţa căsii, fratele unde se ţine adunarea Oastei.

«V'aţi trezit prea târziu — a răspuns fratele — acum puteţi să spargeţi cuibul, căci puii au crescut mari şi sboară.

Cu adevărat Duhul lui Dumnezeu dă totdeauna răspunsurile cele mai potrivite.

«Cei ce se împrăştiaseră (faseseră împrăştiaţi) mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvântul» (Fapte 8, 4).

I. Marini

Supliment la foaia „ISUS BIRUITORUL" Se vinde şi singur cu 1 Leu exemplarul.

TINERETUL DOMNULUI

Nimeni tinerețea ta să nu o defaime: fii pildă credincioșilor (I Tim. 4. 12).

A trecut vremea idolilor?

Lumea spune că a trecut vremea idolilor. Chiar „Lumina Satelor" scria în numărul trecut că „azi nu mai trăim pe vremea închinării la idoli".

Insă viața și traiul oamenilor văzute în lumina Bibliei, arată tocmai contrariul.

E adevărat că lumea nu se mai închină la Baali ciopliți din piatră sau turnați în aramă.

Are însă alți idoli cărora le spune: „obiceiuri" „datină" „așa am apucat" distracții, sport, plăceri „nevinovate" etc. etc.

Lumea și creștinătatea de nume de azi își poartă idolii în inimă (Ezechil) și le slujește cu mare plăcere.

Au nu este alcoholul un idol la care se închină milioane de oameni ce-au apucat cu patima beției? sau tutunul, banii, luxurile, jocurile, desfătările, cărțile de joc, politica de partid, lăcomia de avere (Efeseni 5, 5) nu sunt tot atâția idoli la cari se închină omenirea și creștinătatea de azi?

O, nu, nu! vremea idolilor n'a trecut. Numai numele idolilor s'a schimbat; închinarea însă a rămas.

Cuvântul lui Dumnezeu spune hotărât: Jocul este închinare la idoli!.. (I Cor. 10, 7). Deci nu puteți juca. Dar creștinul de azi răspunde: ba putem!

Biblia spune: nu puteți bea paharul Domnului și paharul dracilor, nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa dracilor (I Corinteni 10, 21). Nu puteți fi prieteni și cu lumea și cu Dumnezeu (Iacov 4, 4). Dar creștinul de azi strigă: ba putem... și se închină la idoli; iar celor ce nu se închină le zice: „rătăciți", „comuniști", „încăpățânați" etc. Sărmană creștinătate...

Oare când vei înțelege cuvântul care spune, hotărât — și-ți sună ție, nu altora: *Să nu fiți închinători la idoli, ca unii din ei, după cum e scris: poporul a șezut să mănânce și să bea; și s'a sculat să joace. (I Cor. 10, 7)*

Cât despre noi cari vrem să fim tineretul Domnului, o spunem hotărât: tineretul Domnului nu se închină la idoli. Noi vrem să-I slujim numai Domnului și vrem s'ascultăm până la sfârșit de paragraful de lege dela 1 Corinteni 10, 14 și de celace ne învață apostolul Ioan în Ep. I. 5, 21.

De aceea preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli.

Copilașilor, păziți-vă de idoli, Amin. I. Marini.

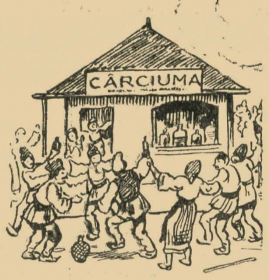

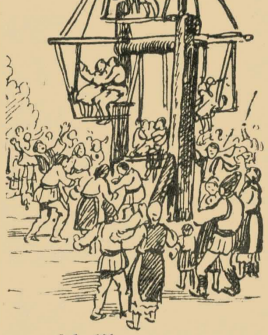

N'a trecut vremea idolilor.

Zboară anii!..

Zboară anii sboară frate
Tu te duci pe căi stucate;

Zboară anii spre apus
Și tu nu vii la Isus...

Trec toate la asfințit
La Isus nu te-ai gândit;

El pe tine te-a iubit
Iar tu mereu L-ai hulit...

El ție îți dă viață
Tu n'asculți ce El te'vață;

O întoarce-te azi frate
Vin la lumină din noapte...

Vin la El căci anii sboară
Vine moartea te doboară...

Predăte Lui și-L iubește
Fă ce El îți poruncește...

Căci pe El de-L vei iubi
Sus în cer cu El vei fi.

Iacob Sacia, ostaș
Valea Largă — Turda.

Către tineretul Domnului.

Am plecat la drum cu acest supliment, aprinși de dorul sfânt de a ajuta tineretul nostru să devină un tineret al Domnului, părăsind calea pierzării. Dar ca să ducem la izbândă această luptă, avem lipsă de următoarele:

1. Să ne strângem rândurile pe tot locul, făcându-ne o legătură mai strânsă unii cu alții. In acest scop, se vor face liste de tineret și se vor trimite aici.

2. Ca să ajutăm scoaterea regulată a acestui supliment, l'am împărțit și separat, refăcut în format mic, care se vinde cu 1 Leu exemplarul. Când vom putea desface acest supliment și separat, în cel puțin 2000 exemplare, viitorul lui e asigurat și va putea fi și mărit. Din numărul trecut am și trimis spre desfacere câtorva centre ale tineretului.

Tineretul din Sibiu a desfăcut 100 de exemplare tineretul din București 100 ex etc. și nădăjduim că și alte centre ne va ajuta.

Rugăm centrele a ne aviza câte exemplare să le trimitem.

3. Facem pregătiri și pentru un rând de cărți pentru tineretul Domnului, despre care vom scrie.

Apelăm la toți frățiorii noștri să ne ajute, ajutând cauza Domnului.

Dă-ne Doamne Isuse ajutor, binecuvântare și izbândă.

I. Marini

Un legământ.

...La petreceri nu voi merge... nici nuntă cu lăutari nu voiu face.

Prea cucernice Părinte Trifa.

Văzând pe mulți frați ostași că trăesc o viață de adevărați creștini, m'am hotărât ca și eu la fel să încep o viață nouă.

Cu Incepere din acest an vreau a Incepe o viață nouă, lăsându-mă de orice petrecere lumească cu lăutari și orice altfel de păcate. Și nuntă fără lăutari voiu face.

Slăvit să fie Domnul.

Gh. Ion Nemeș, Buhuși—Neamț.

Teatrul tineretului din Viișoara—Telcorman.

Iubite Părinte! In ziua de 7 Ianuarie, am avut o frumoasă serbare. S'a jucat de către tineret piesa cu «Fiul cel pierdut». Ne-au cercetat frați din 18 comune. O mulțime de lume din sat a luat parte, dimoreună cu autoritățile și păr. paroh. Mulți ochi au lăcrimat. Mulțumim Domnului pentru ajutorul ce ni L-a dat.

Fr. Ioan P. Savu.

Am fost citat de 8 ori

pentrucă am vestit pe Domnul — Un frate m'a sfătuit să i-au avocat, dar m'a apărat avocatul meu, Isus.

Cucernice Părinte,

N'am mai raportat de mult cum mai merge lupta cu păcatele. Familia Oastei de aici e mică. Și frații sunt tineri. Frații îl vestesc cu putere pe Domnul. Adunările noastre sunt pline de Duh.

Avem mult de suferit, dar Domnul este cu noi. In anul trecut am trecut prin multe necazuri, prigoane și Incercări. Pentrucă am cântat în biserică, părintele m'a dat în judecată. Primarul m'a dat și el în judecată după ce a mâncat din pâinea mea (foaia Isus Biruitorul, fără plată.

Pe șeful de post, pentrucă mă bătuse de vre-o 3 ori, l-am reclamat la legiune, că mă l-a în fiecare zi la post și mă bate ca să mă las de Oaste. Iar d lui, îmi face proces de contravenţă, la care am plătit o amendă de 188 lei.

Preotul, primarul și ceilalți apăsători ai mei, susțineau că la judecată am să fiu pedepsit pentru crima de-al fi vestit pe Domnul la biserică. Dar Domnul mi a venit în ajutor și m'a scos din ctrâmtoare.

Am fost citat de nu mai puțin de 8 ori, adică 8 citații. Un frate mă sfătuia să l-au un advocat bun și dacă n'am putere să-l plătesc eu, vor plăti cu toții, iară din partea mea 50 de lei.

I am răspuns: O nu, frate, avoi catul meu este Domnul Isus. Ș. El mi-a apărat pricina scăpându-mă din toate. Slăvit să fie Domnul.

Sava Costăchioaie
com. Buda—Dorohoi.

Tâlcuirea istoriei lui Iosif fiul lui Iacov.

„Fraţii lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei, şi au început să-l urască".

Istoria lui Iosif, începe cu ura fraţilor săi. Fiii aceluiaşi tată se urau. Şi dece această ură? Ne spune Biblia. «Israil iubea pe Iosif mai mult decât pe toţi ceilalţi fii ai săi... fraţii lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toţi şi au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nici o vorbă prietenească». (Facere 37, 3 4).

Ura fraţilor lui Iosif, o întâlnim şi azi prin atâtea şi atâtea case şi familii. Între fiii aceluiaşi tată se iveşte şi azi pizma şi ura când între ei este unul mai bun pe care părinţii îl iubesc mai mult. Cei răi întotdeauna au urât şi vor urî pe cel mai bun dintre ei.

Dar ura fraţilor lui Iosif, are şi un înţeles duhovnicesc mai adânc.

Toţi oamenii sunt creatura şi făptura lui Dumnezeu. Toţi oamenii fac oarecum parte din marea familie a lui Dumnezeu. Dar numai o mică parte din ei sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu, trăind în ascultare de El. Iar pe aceştia, lumea, i-a urât întotdeauna şi îi va urî până la sfârşit. Dece? Pentrucă pe aceştia Dumnezeu îi iubeşte mai mult decât pe ceilalţi, iar lumea întotdeauna urăşte pe cel pe care îl iubeşte Dumnezeu.

Ceeace s'a întâmplat în casa lui Iacov, se întâmplă duhovniceşte şi azi. Când te ai întors la Dumnezeu, si îl iubeşti din tot sufletul, şi din tot cugetul tău, şi El te iubeşte pe tine, atunci chiar fraţii tăi vor începe să te urască, plinindu-se ceia ce spunea Mântuitorul că pentru El vor fi desbinaţi cei din acelaşi casă (Matei 10, 36).

Grijiţi, iubiţi tineri, căci prin sita aceasta trec toţi copiii lui Dumnezeu, trec toţi ceice vor să apuce mântuirea. Şi trebue să treceţi şi voi. Până aţi trăit în lume, până când aţi alergat cu fraţii cei din lume la acelaş potop de răutăţi (i Petru 4, 3 4) — nu v'a urât nimeni. Aţi avut pace cu fraţii cei din casă şi cu cei din sat. Dar îndată ce v'aţi întors la Dumnezeu şi aţi intrat în dragostea Lui, lumea a început să vă urască şi vă va urî până la sfârşit.

O ce lucru grozav este şi acesta. Până când trăeşti în pace cu păcatul, ai pace cu oamenii. Şi te iubesc toţi oamenii.

Imi tot aduc aminte, de sfatul ce mi-l da lumnea, când m'am ales preot la ţară. «Ca să te faci plăcut la popor şi să ai votul lui — zicea lumea — trebue să te bagi cu oamenii la cârciumă; să închini cu ei şi să bei cu ei, căci altcum poporul zice că eşti mândru şi domnos şi nu te alege popă.

Adică lumea îmi cerea, să mă pun mai înainte bine cu dracul, cu păcatul, ca să fiu iubit de popor şi să pot ajunge preot.

Aşa e lumea. Dacă nu păcătueşti la rând cu ea, zice că eşti trufaş şi îngâmfat.

Dragi tineri, nu uitaţi şi voi: din clipa în care aţi devenit copiii lui Dumnezeu, lumea văureşte şi vă va urî până la sfârşit. Dar tocmai ura aceasta este semnul cel mai sigur că aţi apucat pe calea mântuirii, (va urma)

Pentru fiecare număr o cântare.

CÂNTAREA LUI IOSIF *)

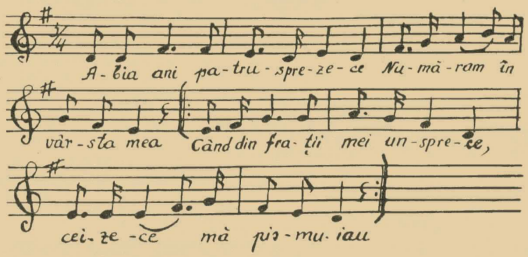

Abea ani patrusprezece
Număram în vârsta mea
Când din fraţii mei unspre'ce,
Cei zece mă pismuia; } bis

Ştiindu-mă fără vină
Gândul nu li'l cunoşteam
Fără grije şi odihnă
Olle mi-le păşteam } bis

Prin livezile 'nverzite
Bucurându mă cântam
Şi sub ramuri înflorite
Mieluşeli mi destătam } bis

Şi mânându-le din urmă
Cu flueraşul cântam
Şi'ngenunchind lângă turmă
Lui Dumnezeu mă rugam. } bis

(va urma)

*) Pentru fiecare număr vom da câte o cântare. In numărul acesta dăm o mişcătoare cântare auzită dela fr. *Florea Pârvu* dela Vlădila—Romanaţi.

Stropi de ploaie pentru fiecare număr vom da şi câte o scurtă meditaţie biblică.

Cele cinci simţuri ale credinţei.

Credinţa are şi ea cele 5 simţuri omeneşti: auzul, văzul, pipăitul, mirosul şi gustul. Să le cercetăm.

Auzul credinţei este ascultarea cuvântului lui Dumnezeu. Credinţa vine prin auz, iar auzirea vine prin cuvântul lui Hristos (Romani 10,17). Inceputul înţelepciunii este: ascultă fiule cuvintele Domnului (Pilde 4,7) Vorbeşte Doamne căci robul tău ascultă (I Samuil 3, 9). Cine ar urechi de auzit să audă (Matei 11, 15).

Văzul credinţei este să vedem şi să înţelegem adevărul pe care ni-l spune credinţa. Prin credinţă vedem că suntem străini şi călători pe pământ (Evrei 11, 1-7). Ferice de ochii voştrii că văd şi urechile voastre că aud (Matei 13, 16-17) Urechea mea a auzit vorbindu-se de Tine şi ochii mei Te au văzut (Iob 42, 5 6).

Pipăitul credinţei, adecă, prin credinţă să pipăim şi noi ca odinioară Toma, ranele Domnului şi înţelegând jertfa crucii să luăm mântuirea. In acest înţeles zicea Domnul: «Eu sunt, pipăiţi-mă!» (Luca 24, 39). Iar apostolul Ioan răspunde: ceeace am pipăit cu mâinile noastre (şi cu credinţa) vestim vouă (I Ioan Ioan 1, 1).

Pipăirea înseamnă şi atingerea de credinţă pe care a făcut-o femeia cea bolnavă, care s'a vindecat atingându-se de haina Lui (Luca 8, 41 50). (va urma).

1. *Auzul credinţii*
2. *Văzul credinţii*
3. *Pipăitul credinţei*
4. *Mirosul credinţei*
5. *Gustul credinţei*

Nunţi ostăşeşti.

La Roşia de Secaş Tr. Mică.

Cucernice Părinte.

Au răspuns la chemarea noastră fraţii din Tău, Mihalţ şi Păuca. Spre biserică şi înapoi, am mers cântând cântece de laudă Domnului. La masă, iarăşi am petrecut, aşa după cum îi place Domnului. Toţi cei cari au luat parte au rămas mulţumiţi, numai unul dintre rude a zis că, ce, tot aşa şi iar aşa, să nu poţi să mai cânţi şi de alea lumeşti; i-a răspuns însă fr. Tudor din Tău, aşa precum se cuvenea.

Petrecerea a durat până la ora 2 după miezul nopţii, în care timp au luat cuvântul 8 fraţi. Slăvit să fie Domnul şi pentru această biruinţă.

Fr. Augustin Damian.

La Băneşti—Arad.

Mare bucurie am avut noi fraţii din această comună, la nunta fiului meu, nuntă cu adevărat ostăşească, aşa după voia lui Dumnezeu. Au răspuns fraţi din mai multe comune, între cari şi fr. I. Pele ostaş călător în slujba Domnului.

Drumul spre biserică şi înapoi, l-am străbătut, cântând cântece de-ale Oastei.

La masă s'a ţinut un bogat program. Au luat cuvântul mai mulţi fraţi S'a vorbit îndeosebi, despre taina cununiei. Slăvit să fie Domnul care ne-a dat şi această biruinţă. Fr. Toader Groza.

Nunta dela Avrig.

La 30 Ianuarie a avut loc căsătoria fiicei tr. Severin dela Avrig.

Aici a fost o nuntă cu două petreceri. Deoparte fraţii ostaşi cu cântările şi petrecerea lor în Domnul iar de alta, lumea cu c2iotele, strigătele, cântările şi desmăţul ei... Numai cântările Oastei, pe care trebuiau să le asculte cei ce «beau vinul», îi mai domolea pe nuntaşi. Iar noi am putut să ne dăm seama auzind şi văzând cele ce se petreceau din ce orble şi pierzare ne-a scăpat Domnul. Sora Morariu dela Sibiu auzind pe o femeie cum chiuia a început să plângă. Iaca aşa am fost şi eu ba încă mai rău.

Pe urmă vuetul lumii s'a strecurat afară fraţii petrecându-şi în linişte până târziu, aducând puţină mângâiere în inima fratelui Severin care s'a luptat cu toţi ai convinge să facă nunta după voia Domnului.

Dar de astă dată «obiceiul» a fost mai tare decât legea. I. M.

Foaia tineretului la Bucureşti.

Prea Cucernice Părinte,

O bucurie mare m'a cuprins primind foaia «Tineretul Domnului» în seara zilei de 6 II 1937 şi în această bucurie am căzut la picioarele Domnului şi l'am rugat ca El să mă ajute şi pe mine să pot lucra cu această mică foaie acum la început, dar care cred că va deveni mare mai târziu cu ajutorul Domnului.

Nicu Marinescu
tânăr ostaş, Bucureşti—Ghencea.

Să ne rugăm pentru ea.

Sora noastră Ana (din Lasău Tr. Mare) văduvă cu 3 copii e greu bolnavă. Fraţii sunt rugaţi să facă rugăciune Domnului ca să-i dea sănătate să-şi poată creşte copii în frica Domnului.

Nu poftiţi la dans?..

Intr'un ziar dela Arad, citim invitarea «de mai» jos!

Societatea «Tinerimea Română» din Arad-Pârneava invită şi pe această cale tineretul din localitate la reuniunile de dans cari se ţin în fiecare Duminecă după masă, dela orele 5 şi jum., în saloanele Casei Naţionale.

Comitetul

Desigur că pe cei ce merg la reuniunile de dans dela casa Naţ. nu-i numeşte nimeni rătăciţi. Lumea a păstrat această vorbă numai pentru tineretul Domnului şi pentru cei ce nu mai ştiu să joace... Fie... şi dacă noi n'avem saloane ne vom strânge'n catacombe la ceva cu mult mai bun!..

De pe frontul Aradului

Biruinţa dela Şomoşcheş

Adunările Oastei Domnului Isus Biruitorul se ţin regulat cu tot mai multe biruinţi. In seara zilei de 24 Ianuarie, având între noi şi pe fraţii dela Sepreuş, am ţinut o minunată noapte a Domnului Un program bogat, cu 2 piese de teatru religioase, poezii, cuvântări etc. a pus lumea în uimire despre isbânzile ce le face Isus Biruitorul în poporul cel necărturar — Slăvit să fie Domnul.

Petru Saş ostaş

Intâiul raport

dela o Oaste înfiinţată de 8 ani de zile.

Dela Oastea din com. Arbore-Suceava, Bucovina, am primit zilele acestea un raport, care, ne scriu fraţii de acolo e primul raport ce-l trimit după 8 ani de zile de când a luat fiinţă Oastea acolo.

In noaptea de Anu Nou, ca în toată ţara, fraţii din Arbore au stat lângă cuvântul Domnului, luând hotărârea de a lucra cu şi mai mare râvnă în ogorul Domnului.

Domnul Isus să le ajute şi mai departe.

In numele fraţilor
Ion Maxim

De pe frontul Oteniei.

Suntem la datorie.

Preacucernice Părinte,

Noi, pe acest front de luptă, suntem cu toţii la datorie. Am pus mâna pe sapă ca să dăm la oparte greutatea păcatului care s'a aşezat peste fraţii noştri. Domnul e mereu cu noi. Se mai vără şi satana câteodată, dar rămâne ruşinat. Rugăm pe Domnul Isus Biruitorul să vă dea putere spre a mai scoate multe suflete la lumină din somnul păcatului. Căci noi eram pierduţi, dar prin glasul sf. Voastre ne-am trezit

Slăvit să fie Domnul.

Fr. Ilie Drăgan, Hunia-Dolj.

Istorioare religioase.

Unul ce nu credea în ceeace mânca.

Doi cărturari se abătură pela un han, să ia ceva mâncare la gură. Unul dintre ei era necredincios şi tot mereu îl imboldea cu necredinţa lui pe celălalt, care era un credincios. Comandară câte o păpară de ouă şi discuţia iar începu între ei.

Eu — zicea necredinciosul — am eşit din basmele credinţei... eu sunt un intelectual şi nu pot crede decât ceeace văd şi înţeleg.., vremea celor nevăzute s'a dus... lumea de azi crede numai ce vede şi înţelege.

Foarte bine—îi răspunse credinciosul, dar eu te întreb: ai auzit d-ta de o lege fizică în puterea cărei toate corpurile se topesc la căldură şi se învârtoşă la frig?.

Auzit, cum nu! căci doar legea aceasta şi pruncii dela şcoală o cunosc.

Ei bine atunci te rog să-mi spui cum se face că oul şi untul puse la căldură în capac, nu se ţin de legea aceasta; untul se topeşte la căldură, iar oul se întăreşte. Spune-mi te rog, cum se face lucrul acesta pe care eu de mult îl tot văd, dar nu-l înţeleg?... Spune-mi te rog, după care lege a ştiinţei se face papara din capac?..

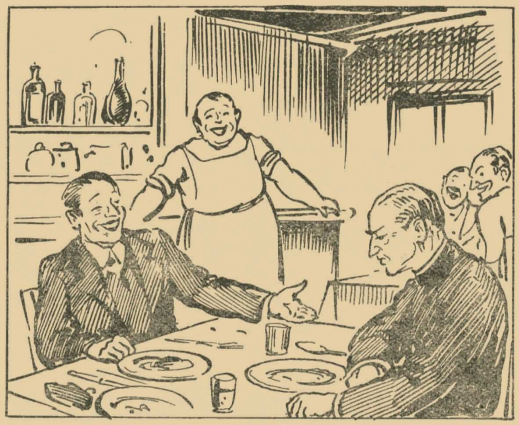

Zăpăcit, necredinciosul încerca un răspuns.

Ei vezi, zise atunci credinciosul, dumneata cu ştiinţa şi necredinţa ai ajuns să nu mai crezi nici în ceiace mănânci... ai ajuns să nu mai crezi nici în păpară. . . . . .

Hangiul şi tot personalul hanului râseră cu poftă de necredincios şi de lecţia ce primise.

(luată din cartea a **600 sută istorioare**, care s'a pus sub tipar).

I'a supărat foaia „roş albastră"

Pe Iosif din Biblie îl urau fraţii lui pentrucă avea o haină pestriţă.

Noi ne silim, cu mari jertfe să dăm tuturor cetitorilor această foaie, îmbrăcată în o haină cât mai curată şi mai frumoasă. Săptămânile trecute le-am făcut cetitorilor bucuria de a le trimite foaia îmbrăcată în o haină roş-albastră.

Dar ce se 'ntâmplă? Cei dela «L. Satelor» ne povestesc pentru această silinţă şi ne aruncă săgeţi şi batjocuri.

Cu adevărat se 'nplinesc şi aci Scripturile despre Iosif pe care fraţii lui îl urau pentrucă avea o haină pestriţă, mai frumoasă de cât a lor [Facere 37, 3]. Nu avea bietul Iosif nici o altă vină decât aceea de a avea o haină pestriţă mai frumoasă decât a fraţilor săi, şi pentru asta fraţii îl urau.

Cu adevărat în toate formele se 'nplinesc Scripturile în anii noştri!.

Dela fraţii din Iaşi

Ne-au cercetat cei 3 nazirei

Slăvit să fie Domnul Isus, care ne-a învredniciţ de mari bucurii, trimiţându-ne pe fr. nazirei Tache, Iordache şi Bade în mijlocul nostru, Timp de 6 zile au stat între noi, fraţii dela Iaşi am trăit clipe de neuitate şi sfinte bucurii. Slăvit să fie Domnul

Gh Ferestrănaru

Plec pe front

Subsemnatul, fratele Lazăr Maier plec în cercetarea fraţilor din părţile Hunedoarei, având cu mine şi hrană duhovnicească: biblii, testamente şi cărţile părintelui Iosif.

Fr. din Rău de Moară, Manolia fr. Vicionca Ion şi alţii au ajutat lucrul Domnului cu 55 lei.

Lazăr Maier

Cuvântul fraţilor din Cernăuţi

Cu privire la Statutele cari s'au făcut pentru Oastea Domnului, am primit o mulţime de scrisori şi răspunsuri. Dar, potrivit făgăduinţei, că nu ne vom mai ocupa cu acest lucru, nu le-am dat glas. Din cele multe, multe, dăm aici numai care merită a fi cercetată şi studiată.

Scumpul nostru părinte Trifa.

Noi, fraţii şi surorile Oastei din Cernăuţi, ne îndreptăm cuvinte dulci de mângâere către P. C. voastră, cât şi către aceia cari încă nu v'au înţeles. Poate că glasul turmei va da lumină mai multă.

Să înţeleagă toată mintea, că pentru noi, Pär. Trifa nu e nici Biserica, nici Dumnezeul nostru. Pe slabul nostru părinte, dar puternicul în Duh, noi l-am cunoscut totdeauna din cărţi şi prin revistă, ca pe fratele nostru mai mare care s'a trezit mai devreme, apoi ne-a trezit pe mulţi cu trâmbiţa sa.

Noi suntem fii ai Bisericii şi nimic nu ne poate despărţi de ea, nici chiar statutele pe care le socotim, că în loc să ne lase fiii ai Bisericii ca până acum cu statutele ei, ne face acum alt statut şi regulament. Noi nu ne putem ţine de statute. Noi mergem la Biserică, la adunare, la lucru şi vrem pace şi dragoste între toţi creştinii. N'avem timp de făcut mânăstiri, danii, comitete, organizaţii şi altele. Noi ştim un singur lucru: să ne cunoaştem rana păcatelor noastre şi s'o vindecăm la picioarele crucii Domnului. De celelalte se îngrijeşte Biserica cu slujitorii ei cari sunt păstorii noştri.

Credem că nimeni nu ne poate opri dela Domnul şi lauda lui. Nu are Biserica statut? dece altul a nostru? Vrea Biserica să ne depărţeze de ea dându-ne şi nouă un statut? Dar noi am fugit de statutul Bisericii? Statutul şi regulamentele sunt organizaţie şi administraţie, ori noi le avem în Biserică pe acestea

Altceva ne lipsea. Ne lipsea duhul, care nu-i scris în nici un statut. Noi îndeplinim statutul Bisericii, acum, din duh, nu din frică. N'avem nevoie de statute şi de alt conducător decât pe Domnul şi Biserica cu slujitorii săi.

Gh. Şerban

(va urma în numărul viitor)

Pentru casa „Isus Biruitorul".

De pretutindeni fraţii strigă, suntem prezenţi la datorie! —Veteranul Iulius Igna se înştiinţează cu un dar de 1000 Lei şi cu o propunere —

Propunerea fratelui Jarda Petru dela Rebrişoara, referitor la o casă pentru foaia «Isus Biruitorul», a făcut un viu răsunet între fraţi.

Fraţii răspund din toate părţile cu dorinţa de a avea cât mai curând această casă şi cu făgăduinţa de a ajuta cu toţii acest lucru bun. Vom spicui din scrisorile ce ni s'au trimis şi vom publica darurile sosite.

Pentru acest număr, publicăm darul prealubitului nostru frate şi veteran în Oastea Domnului: Iuliu Igna din Câmpuri Surduc. Fratele Iulius ne trimite acest dar însoţit de rândurile de mai jos:

Slăvit să fie Domnul! La apelul fr. Jarda, răspund «prezent la datorie» şi trimit şi eu **o cărămidă** cu 1000 (una mie) Lei, şi rog încă 100 de fraţi 100 mii Lei, iar ceilalţi, fieştecare cu câte 10 Lei, ceiace ar face 1 milion şi 100 mii Lei, cari să fie adunaţi până în primăvară, iar atunci rog fraţii zidari, ferari, dulgheri etc. fiecare cum poate să dea ajutor cu braţul.

Dacă pentru aducerea celor ce s'au jertfit în Spania, în câteva zile

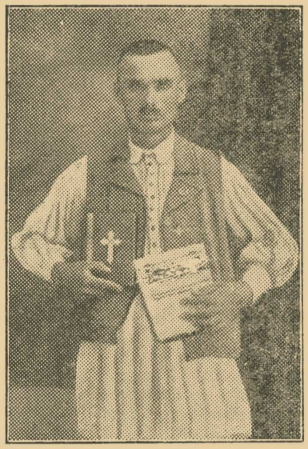

s'a strâns 1 milion, şi noi ostaşii Domnului putem jertfi ceva pentruca scumpul nostru părinte care s'a jertfit pentru noi, să poată lucra şi mai mult pentru biruinţa crucii.

Iulius Igna-

Câmpuri-Surduc la 5.II.1937.